

noget, man i det hele slet ikke skal komme ind paa. For øvrigt er jeg i Besiddelse af Tallene for, hvad Frankrig anvendte til Militærudgifter forud for Verdenskrigen, og hvad det anvender nu, og de viser, at hvis vi skulde maale os med Frankrig, skulde vi gaa et ret betydeligt Stykke højere op med vore Militærudgifter.

Et Hovedpunkt i vor Opfattelse af hele Danmarks Militærpolitik er, at vi til enhver Tid, ogsaa under den nuværende Situation, maa tage Hensyn til andre smaa Lande. Jeg har været inde paa det i mit første Foredrag og skal ikke komme tilbage dertil. Men det forekommer mig mærkværdigt, saa let baade det ærede Medlem Hr. P. Munch og den højtærede Forsvarsminister kommer f. Eks. over Udtalelser, som er faldet fra en Mand som Benes, der spiller en stor Rolle hvert Aar ved Forhandlingerne i Genève. Det er, som om de to ærede Medlemmer — jeg vil ikke sige ringeagter, men overser, hvad han har udtalt; medens det netop forekommer mig, at man i hans Udtalelser har et Fingerpeg i Retning af, hvorledes vi skal forholde os her i Danmark. Med den højtærede Formands Tilsladelse vil jeg gerne anføre et Par Linier af, hvad Benes udtaler som Ordfører. De lyder saaledes: „Jeg vil gerne tilføje, at de Forpligtelser, jeg hentydede til, er ufuldstændige Forpligtelser i den Forstand, at der ikke er givet Bestemmelser om Tvangsmidler mod den Stat, som ikke loyalt og effektivt har medvirket til at beskytte Pagten og modsætte sig enhver Angrebshandling. Det bør imidlertid understreges, at en saadan Stat ikke har opfyldt sine Pligter og gør sig skyldig i Krænkelser af paatagne Forpligtelser“. Hr. Benes tilføjer senere: „Hver Stat afgør selv, hvad den vil gøre, men ikke, hvad den bør gøre“.

Det forekommer mig at være alvorlige Ord, som ogsaa de Radikale og Socialdemokraterne burde tage noget Hensyn til. Jeg har citeret, hvad en saa fremragende socialdemokratisk Fører som den belgiske Udenrigsminister har udtalt. Hvad har de Herrer at sige til det? Mener de, at den Slags Udtalelser af Folk, der altsaa sidder i ansvarlige Stillinger i smaa Lande, er Udtalelser, man kan se bort fra? Det var rart at høre en Udtalelse fra de Herrer angaaende disse Forhold. Venstre ser saa-

ledes paa det, at der, hvad vi end foretager os, ikke maa kunne rettes den Bebrejdelse mod os, at vi ikke er optraadt loyalt overfor den Forening, Folkenes Forbund, som vi er Medlemmer af.

Jeg gaar saa over til de enkelte Ting i Forslaget, som det ærede Medlem Hr. P. Munch vilde forklare mig. Hvad Skytteforeningerne angaar, forstaar jeg det saaledes, at Medlemmer, der ved at have øvet sig flittigt paa Skydebanerne har vundet en Riffel — og vi ved, at det har adskillige af de ældre Medlemmer gjort —, fremtidig ikke maa tage disse Rifler med hjem, de kan kun benytte dem paa Skydebanerne, hvor de skal være i Depot. Saaledes har jeg forstaaet det ærede Medlem Hr. P. Munch. Jeg synes egentlig det nærmest maa føre til, at almindelige Jagtgeværer, der ogsaa er farlige, og hvormed man ogsaa kan skyde Mennesker, ligeledes skal være i Depot for Fremtiden. Naar Jægeren skal paa Jagt, maa han i Depotet for at hente sit Gevær. Jeg tror, vi skal overveje saadanne Ting, inden vi sætter dem ind i Loven.

Om de frivillige Korps i al Almindelighed har jeg sagt — og jeg synes, ingen kan modsige det —, at de frivillige Korps, i alt Fald de, vi kender herhjemme, saa sent som under Verdenskrigen i Virkeligheden har gjort Staten betydelige Tjenester. Man kan naturligvis tænke sig Korps — det har vi set i andre Lande —, der arbejder efter et saadant Program og har saadanne Vedtægter, at Staten maa træde op imod dem. Det har vi ikke set herhjemme, men hvis man nærer nogen Frygt i saa Henseende, og hvis der kan blive Fare for det i Fremtiden, kan vi i Udvalget tales nærmere ved om, hvad der eventuelt skal gøres overfor den Slags Korps.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch mente, at Forslaget sikrede mod Ensidighed ved Tilvejebringelse af Mandskabet. Det ærede Medlem har den Opfattelse, at der er tilstrækkelig mange, der har Lyst til at gaa ind i dette Vagtkorps, og derfor findes der ogsaa en Bestemmelse om eventuel Lodtrækning. Men man ved ikke, hvordan det kan gaa, man kan dog tænke sig, at de 1 600 ikke kan skaffes til Veje paa denne Maade, og hvad skal man saa gøre? Det er nemlig, som ærede Medlemmer ved, saadan,